

Αυτή η νύχτα μένει

Θέαμα Τραγουδιών Θερινών Διαθέσεων

Σενάριο - Σκηνοθεσία: Σταμάτης Κραουνάκης

Μουσική διεύθυνση - Ενορχήστρωση: Γιώργος Ζαχαρίου

Μουσική διδασκαλία: Χρίστος Θεοδώρου

Σκηνικό: Βασίλης Λιακόπουλος

Ενδυμασίες: Ντίνος Πετράτος

Φωτισμοί: Κατερίνα Μαραγκουδάκη

Ηχοηψία: Δημήτρης Μαλέγκας

Διανομή

Σταμάτης Κραουνάκης

Κώστας Μακεδόνας

Δήμητρα Παπίου

Σπείρα - Σπείρα

Γιάννης Καραλής

Βικτωρία Ταγκούλη

Στέλιος Καρπαθάκης

Ηρώ Χαρηαύτη

Χρήστος Κανελλόπουλος

Πελαγία Μουρούζη

Γιώργος Στιβανάκης

Ελεάννα Καραντινού

Χρήστος Μουστάκας

Πέτρος Μαργέτης

Γιώργος Καραδήμος

Δήμητρα Σταυροπούλου

Guest STAR η Τζένη Μπότση

ΟΡΧΗΣΤΡΑ των πέντε

Σοφίστ Δημήτρης Μαργιόλιας

Παραγωγή Σπείρα - Σπείρα

Δ/ση Παραγωγής

Ελένη Συροπούλου

Γραφείο Σ. Κραουνάκη

Γιούλα Αναγνωστοπούλου

Υπεύθυνος επικοινωνίας

Παναγιώτης Μίχος

www.speira-speira.gr

www.kraounakis.gr

www.kostasmakedonas.com

σταματης

ΚΡΑΟΥΝΑΚΗΣ

κωστας

ΜΑΚΕΔΟΝΑΣ

δημητρα

ΠΑΠΙΟΥ

Στην Ελλάδα τα Καλοκαίρια οι Άνθρωποι τα βράδια Αναπνέουν με τραγούδια. Ένα τραγούδι μάς έφερε εδώ. Αυτό του τίτλου μας.
Κι αυτή η δύναμη του πανάρχαιου κύκλου μας.
Τι περιμένετε από μένα; Ρώτησα κάποτε τα παιδιά της Σπείρας κι εκείνα μείνανε μονιασμένα για την τέχνη του τραγουδιού και την πίστη σε κάτι άηθο. Τέταρτος χρόνος φέτος μαζί τους.
Η Δήμητρα Παπίου -έξοδος θερινή- με πίστεψε και έθρεψε δύο Χειμώνες -κάθε Δευτέρα- την ψυχή της με όμορφα λαϊκά τραγούδια.
Να 'τη κι αυτή μαζί μας. Τέλος και αρχή ο Κώστας Μακεδόνας.
Παιδί μου, ήνε ο ήλιος
ο φίλος μου, ήνε εγώ.
Με τα τραγούδια μας που ζήσαν- ζούνε τόσα χρόνια στις καρδιές και τα στόματά σας.
Αυτά είναι -της σιγουριάς τα υλικά- μ' αυτά τα υλικά βγαίνουμε φέτος να φωτίσουμε την καλοκαιρινή μας, γηυική μελαγχολία με σταθερούς οδηγούς φωνές που επιθυμούν να ενωθούν με το σύμπαν ταπεινά... από τη μοναχικότητα στη διονυσιακή γιορτή.
Ευχαριστούμε το Δήμο Βύρωνα για την προεμίρα μας.

Αθήνα, τέλη Απρίλη 2002
Σταμάτης Κραουνάκης

ΑΥΤΗ Η ΝΥΧΤΑ ΜΕΝΕΙ

Πέλαγο να ζήσω δεν θα βρω
Σε ψυχή ψαριού κορμί γατίσιο,
κάθε βράδυ βγαίνω να πνιγώ
πότε άστρα
πότε άκρη της αβύσσου,
κάτι κυνηγώ
σαν το ναυαγό
τα χρόνια μου
σεντόνια μου
τσιγάρα να καπνίσω.

Αυτή η νύχτα μένει
αιώνες παγωμένη
που δυο ψυχές
δε βρήκαν καταφύγιο
κι ήρθαν στον κόσμο ξένοι
και καταδικασμένοι
να ζήσουν έναν έρωτα επίγειο.

Χάθηκα και εγώ κάποια βραδιά
πέλαγο η φωνή του Καζαντζίδη,
πέφταν τ' άστρα
μες στη λασπουριά
μαύρος μάγκας ο καιρός
και μαύρο φίδι,
μου 'γνεφε η καρδιά
πάρε μυρουδιά,
το ήλαδι εδώ πώς καίγεται
και ζήσε το ταξίδι.

